

Regölés Dankó Imrénél

1998 telén a debreceni Néprajzi Tanszék néhány diákja összejött, hogy a kedvelt s szeretett tanároknak regöljünk egyet. Nagy László András sáándobbal, Hunyadi Péter hegedűvel, Szilágyi Dani és kis Hoppál Miska kobozzal, Orbán Dénes klarinétal, jómagam pedig láncos bottal szerelkeztem fel. Beöltöztünk, s aztán sorra látogattuk a tanárokat, Ujváry Zoli bácsit, Keményfi Róbertet, s másokat is. Végül aztán Dankó Imre bátyánk lakására is eljutottunk. Csöngettünk, a felesége nyitott ajtót. Szépen, sorjában bementünk a téli utcáról a rekkenő meleg lakásba. Amit azonban nem tudtunk, az öreg éppen vizsgáztatott. Mosolyogva fogadott bennünket, meghallgatta az előadást. Majd megsültünk a kifordított bundákban, patakokban ömlött rólunk a víz. Imre bácsi aztán a feleségével bort, pálinkát hozatott, jól megitatott bennünket, de az aznapi vizsgának ezzel vége lett. Mondta is nekünk, tudja ám, hogy a vizsgázók merénylete ez! Később, szolnoki találkozásunk alkalmával aztán elmondtam neki az igazat, mi valóban nem tudtunk a vizsgáról, csak a véletlen műve, hogy éppen akkor toppantunk be. Akkor sem hitt nekem, kinevetett.